

Bartók Imre – Sirokai Mátyás

ÁLMOK

Álmok, amelyekben egy hajón
utazunk, és egy hajóról álmodunk.

Álmok arról, hogy valaha mások voltunk.

Álmok New Yorkról, de álmok máshonnan is,

más országokról. Álmok a sivatagok mélyéről.

Megannyi utazás a világ tájain. Tüdőszanatóriumok.

Felforrósodott fegyverrendszerek a fürdővárosok sikátoráiban.

Síparadicsomok és tengerpartok, ahol víz helyett

koktéllal teli medencékben fürdünk. Valami,
amit elvesztettünk, és amit azóta is hiába keresünk.

És a látomások végén, megannyi emelkedő-süllyedő,
pulzáló folyosó végén egy zárt, tömör fal,

rajta az örökké váltakozó betűkkel, az üzenettel,
amelynek szavai, akárcsak a gondolatok, folyamatos mutációk.

A jelentését csak egy pillanatra lehet kivenni.

„Testvéreid többé már nem a lélegzet foglyai. Ideje sietned.”

Alatta ott az aláírás, amit már nem lehet elolvasni.

DINÓTOJÁSOK

A nemzés pillanatában
lemondunk önmagunkról.
Noha mindennek megvan
a helye és az ideje,

ez a hely és az idő mindenkor
és mindenhol egymásnak feszül.

Semmi sem a megfelelő idejében létezik,
vagy ami mégis, az nem itt van,
illetve ami itt van, arra még várni kell.
Ez a megrepedt falú dinótojások
szadista sugallata. Átadjuk magunkat a jövőnek,
amit megígértünk magunknak.

Hogy élősködjön rajtunk.
Hogy felhasználjon.
Hogy megemlékezzen,
és elfelejtsen bennünket.
Az öntudat nem más, mint az a mozgás,
ahogyan a munka révén a megkettőzött
tudat újra elsajátítja önmagát.

AZ EMBERI ARC

A történelem halálos bukóhulláma
már elérte a lélek partjait,
hogy aztán a tajtékából változékony arcok
váljanak felismerhetővé,

majd tűnjenek el ismét,
mintha ott sem lettek volna.
Az emberi arc üres erő,
egy halott mező.

A maga barbárságában
és zűrzavarában sem több
a teljes ürességnél.

Jól ismert követelése egy formának,
amely sohasem felelt meg a testnek,
mert más akart lenni, mint a test.

Az ember fel nem nyitott boríték.
Nézzetek magatokba!
Hunyjátok le a szemeteket,
és nézzetek bele a sötétbe!

Ki néz vissza rátok?
Maszkokat láttok magatok előtt,
ugyanannak számtalan álarcát.

HANGSZEREK EGY TÁVOLI KÉZBEN

Az arcukat az emberek csak kölcsönbe kapják.
Van, akinek több is jut, és akad olyan is,
aki mindennap lecseréli a sajátját.

Van, aki újat rendel, és van, aki másnak készít,
van, aki megtervezi, van, akinek jó időre elég
egyetlenegy. És van, aki végleg elveszíti.

Nincs róla világos fogalmunk, de mindannyian sejtjük,
hogy pusztán hangszerként adattunk egy távoli kézbe.
Ha minden szó a helyén van, minek kellene egyáltalán szavak?

Az ember igazán csak kilélegezni képes.